

Neden kafe açmak istiyorsun sevgili dostum? Emeklilik için başka bir meşgale bulamadın mı? Yazık değil mi sana? Kendine? Orada birilerinin getirdiği kahveyi içmeyi, o kahvenin lojistiğini, garsonun sigortasını veya zabitanın ziyaretlerini düşünmekle bir mi sanıyorsun?

Kafe romantikliğini biliyorum. İnsanların bir kenarda, kendi kahvelerini demleyip, bir yandan da gelenlerle *muhabbet* ederek gelirlerini sağladıkları o güzel hayalleri. Ama ben bir erkeğim ve esnafılık tecrübem de *o işlerin* dışarıdan görüldüğü kadar romantik olmadığını öğretti.

Daha doğrusu, sıkıcı taraflarını birine havale etmedikçe, başkaları için yapılan hiçbir işin bir romantiklik içermeyeceğini. Bütün işler bir noktadan sonra, artık kendini tekrar etmeye başlar. Mimar olsan evler, doktor olsan hastalar, programcı olsan projeler birbirine benzemeye başlar. “Yaratıcılık” çoğu zaman bir lükstür, adı yaratıcı olan işlerde bile işin büyük kısmı sıkıcı ve tekrar gerektiren işlerden oluşur.

Onun için romantiklik yapamıyorum. İş konusunda kriterlerim artık farklı. Daha çok zaman bırakıyor mu, arada öğle uykusu var mı, çocuklara zaman kalıyor mu gibi şeyler. Yoksa iş olduktan sonra ne olursa olsun, iş.